

II. *Pensionsaftaler.*

§ 15.

Pensionskrav af den i § 2 omhandlede Beskaffenhed, som en Person, der er eller har været ansat i en privat Virksomhed, hans Enke eller Børn maatte have over for Virksomheden, skal, forsaavidt Tilsagnet eller Aftalen om Pension er sket efter denne Lovs Ikrafttræden, i Konkurstilfælde nyde Fortrinsret fremfor simpel personlig Gæld næstefter de i Lov Nr. 51 af 25. Marts 1872 § 33, Nr. 2 f., nævnte Krav, medmindre Virksomheden har overført hele sin Risiko til et i Henhold til Lov Nr. 299 af 30. Juni 1922 anerkendt Livsforsikringselskab eller Kravet fuldtud er dækket af en i Henhold til nærværende Lov under Forsikringsraadets Tilsyn stillet Pensionskasse.

Er Kravet kun delvist sikret paa de anførte Maader, bevarer det sin privilegerede Stilling for den overskydende Dels Vedkommende.

Ved Pensionskrav forstaas saavel Krav paa Pension (Egenpension, Enkepension, Børnepension), der er bleven aktuelle ved den paagældende Persons Afgang fra Tjenesten paa Grund af Alder eller Invaliditet eller ved hans Død, som andre Krav, der maatte følge af de for Pensioneringen gældende Bestemmelser, f. Eks. Krav paa Tilbagebetaling af Indskud ved Afgang før Udløbet af den for Pensionsrettens Indtræden fastsatte Tjenestetid eller Krav, som maatte opstaa ved den paagældende Virksomheds Ophør. — Saafremt der ikke i de for Pensioneringen fastsatte Bestemmelser indeholdes fornøden Vejledning til Beregning af Pensionskravets Størrelse, skal Beregningen ske efter de for Statsanstalten for Livsforsikring til enhver Tid gældende Bestemmelser.

§ 16.

Denne Lov træder i Kraft den (her bør gives en Frist paa mindst c. 1 Aar).

Til de enkelte Bestemmelser i foranstaaende Lovudkast skal man fremsætte følgende Bemærkninger:

Til § 1.

Som det fremgaar af de i Bilaget til nærværende Betænkning indeholdte Oplysninger, er der en broget Mangfoldighed af Former for private Pensionsordninger, idet de snart er oprettede af vedkommende Virksomhed alene, snart af denne og Funktionærerne i Forening, og snart af disse sidste alene, ligesom Midlerne i mange Tilfælde tilvejebringes af Firmaet alene, i enkelte Tilfælde overvejende af Funktionærerne og i Flertallet af Tilfælde af Funktionærer og Firma i Fællesskab. Men i Virkeligheden er alle disse Forskelligheder — hvor dybtgaaende Betydning de end i visse Henseender kan have — ikke af afgørende Betydning, for saa vidt det virkelig drejer sig om Ordninger, hvorefter Funktionæren har en berettiget Forventning om Pension. Thi i saa Fald er dette sidste Moment af en saa overvejende Betydning, at det fuldtud berettiger et for alle de forskellige Ordninger fælles Tilsyn og i det væsentlige ensartede Regler. Man har derfor ment at kunne opstille ét Sæt af Bestemmelser for alle de forskellige i det praktiske Liv forekommende Ordninger — hvad enten disse betegnes som Pensionskasser, Pensionsfonds eller med anden Benævnelse —, idet der naturligvis ved Formuleringen af de enkelte Bestemmelser tages Hensyn til de varierende Former. — Man har ikke anset det for nødvendigt eller hensigtsmæssigt som Indledning, at opstille en Definition af Begrebet »Pensionskasse«, idet man gaar ud fra, at det ikke vil være vanskeligt i Praksis at afgøre, hvorvidt en Ordning er af den Beskaffenhed, som Loven tager Sigte paa.